

**Sodobna
slovenska
poezija**

Laura Repovš

Prozorni plamen

Prozorni plamen

Ne najdem se. Ne znam več jezika
stvari, predmetov. Kako naj rečem “soba”,
če v njej nekdo, že dolgo mrtev, biva,
ker ne mara črnega traku in groba?

Kako se reče “stol”, ki še zdaj diha
tvoje lepe gibe in kjer zrak žari
ves zlat in v njem zdaj prede tišina,
ki jo je pustil tvoj glas? Čeprav ni

nikogar več, je vse še tu. Ampak
nobena stvar se ne obrne, ko jo
pokličem po imenu. Vsakič mi roka

zdrsne skozi, kot da sem jaz duh.
Kot da sem jaz prozorni plamen vsega,
česar ni več tu, pa je, pa je, pa je ...

Nada pride nazaj

Nada ni bila preveč rada mrtva.
Vztrajno je njena lepa slika padala,
doklèr se ni snel črni trak z okvirja,
nemirno je drsala po sobah,

z zavezo do navad, do ritma. Dolgo
je še bledela senca, vsa srebrna
od skrbi, da nas pušča še bolj same.
Zdaj se je, čutim, spet vrnila: s krhko

postavo bdi nad ... Kot bi bil za mame
klic otroka najmočnejši urok.
Da svojo hčer pospremi iz telesa,

kot jo je nekdej spremila v telo.
Vidim, kako gori zrak od prisotnosti.
Le o čem govorita dolge ure?

Alenka gre na morje

Ko se pozdraviš in boš spet hodila,
odločeno razlagaš, greš na morje.
Da naj grem zraven. Z zavozlanim glasom
obljubim, da te bom zares peljala.

Z roko sežeš čez ograjo postelje
in dolgo brodiš z njo po morju zraka.
Skoz okno mi pokažeš oblak: ribo,
ki plava nad Tržaško. Če jo vidim,

in z morsko modrim prstom na nebo
narišeš točno tisto prvo ribo,
ki si mi jo narisala v otroštvu.

Potem zaspiš, vsak dan za malo dlje.
Domov se vračam v sivo-zelen vonj,
ki uhaja vsak dan malo dlje s hodnika.

Kadar si budna, te je včasih strah
velikega zrcala, ki te srka

iz telesa. Mirim te, da ne skrbi.
Vesolje je kristalno: hladno, a

neznansko lepo. Sveže kakor morje,

ki ga imaš rada. Jaz te s čolnom peljem.

Val Atlantika

Samó otočje, ki se tiho dviga
nad gladino, izdaja skrit obstoj
v vodo potopljenega telesa:
tvoj otok zre v globoki lok ozvezdij

s pobočjem dojke, kjer se lomi plima.
Žarel je svež večer v ožilju mesta.
Ločila sva se na križišču, ko
je zautripalo iz dna skrivnosti.

Obstala sva, kot bi bila nevidna,
in ko si me takrat prijel za roke,
je udaril val silnega Atlantika,

vse moje kamenje je vase vzela
voda, temna, šepetajoča voda,
in med vrvečimi lučmi sem rekla:

*Tvoja,
tvoja ...*

Vse bo nekoč spomin

Vse bo nekoč spomin. Vse zagori
v času. Ko zrak zamigota, snamemo
zaveso, ki jo tke prozorni plamen
na kraju izginotja. Kar ostane
v njej, je vse, k čemur se lahko vračamo.

A spominjanje briše. Vsakič ko
prikličeš vse nazaj, razpneš tkanino,
ki se tanjša in para na robovih.
Najljubše slike, ki jih najbolj rabim.

Ko je nekoč doma skoz steklo vrat
v razpadlo hišo padel pas svetlobe
na prah v zraku, ki je poplesaval.

Ko si me med vrvečimi lučmi
večernega mesta prijel za roke.

Zadnji dotik nekoga, ko odhaja ...